

Fővárosi Ítéltábla
6.Pf.21.426/2006/8.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Tóth M. Mihály ügyvéd (cím) által képviselt név (cím) felperesnek, a Havas és Karczub Ügyvédi Iroda (ügyintéző dr. Karczub Péter ügyvéd cím) által képviselt név (cím) alperes ellen, kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2006 július 4. napján meghozott, 13.P.21.131/2006/7. számú ítélete ellen, a felperes részéről 8. és 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

k ö z b e n s ő í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét helybenhagyja.

A közbenső ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság közbenső ítéletével megállapította, hogy a felperes 2004 július 30-án bekövetkezett közúti balesetével okozati összefüggésben álló káraiért az alperest 100 %-ban helytállási kötelezettség terheli. Tényként állapította meg, hogy az alperes által biztosított tehergépkocsi hátulról a felperes által vezetett személygépkocsinak ütközött. A baleset bekövetkezésekor a felperesen, valamint utasain külsérelmi nyomok nem látszottak, azt követően azonban a felperes állapota fokozatosan és folyamatosan romlott, emiatt még aznap reggel orvoshoz fordult. Az orvos enyhe agyrázkódás diagnózissal hazabocsátotta, majd miután panaszai fokozódtak néhány nap múlva ismét orvoshoz fordult a felperes. Az orvosi vizsgálatok hónapok múltán megállapították, hogy a felperes agyrázkódásban, a gerincvelő ostorcsapásos sérülésében, megjegyző emlékezetzavarban és késői organikus eredetű, pszichés károsodásban megnyilvánuló, súlyos egészségromlást szenvedett. Az elsőfokú bíróság az alperes helytállási kötelezettségét megállapító döntését a következőkkel indokolta:

Az alperes a Ptk. 559. §-ra, valamint a 190/2004. Korm. rendelet 8. § (1) bekezdésére figyelemmel a Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján tartozik helytállási kötelezettséggel. Az alperes biztosítottja megszegte a közúti közlekedés szabályait,

ez alapján a károkozás jogellenessége megállapítható. Aggálytalanul megállapítható a károkozó magatartás és a kár közötti okozati összefüggés is, mivel amennyiben a károkozó szabályosan közlekedik, a baleset és ezzel együtt a felperes kára sem következik be. Az okozati összefüggés körében azt is vizsgálni kellett, hogy a felperes egészségi állapotában bekövetkezett változás kizárólag a baleset következtében állt elő, vagy a baleset mellett a természetes eredetű megbetegedések is szerepet játszottak. A büntetőeljárásban beszerzett és a per anyagává tett alap és kiegészítő igazságügyi szakértői vélemények alapján megállapítható, hogy a baleset következtében a felperes súlyos egészségromlást szenvedett, amely tartós. Emellett a korábbi egészségi állapotához képest romlást jelent (agy diffúz károsodására utaló személyiség zavar, emlékezeti zavarral járó személyiség károsodás). A pszichológiai vizsgálat is alátámasztotta a baleset által kiváltott késői organikus eredetű pszichés károsodás fennállását. Az elsőfokú bíróság a baleset és a felperes egészségkárosodása közötti okozati összefüggés tekintetében újabb orvosszakértő kirendelésére tett alperesi bizonyítási indítványt azért utasította el, mert a szakértő kirendelése a per elhúzódásához vezetne.

A közbenső ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását, a kereset elutasítását kérte. Az elsőfokú bíróság döntését a felperes egészségkárosodása és a közúti baleset közötti okozati összefüggés megállapítása miatt támadta. Sérelmezte, hogy bizonyítási indítványa ellenére az elsőfokú bíróság mellőzte orvosszakértő kirendelését, és olyan, nem a perben, hanem a rendőrségi vizsgálat során beszerzett szakvéleményekre alapította döntését, amelyekkel kapcsolatosan nem volt módja a szakértőkhöz kérdést intézni. Emellett sérelmezte, hogy a az elsőfokú bíróság a tényállás megállapításánál a felperes, valamint házastársa előadását vette alapul, annak ellenére, hogy a felperes házastársa a balesetnél nem volt jelen.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az első fokú közbenső ítélet helybenhagyására irányult.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a fellebbezés nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és a jogalap kérdésében az irányadó jogszabályok helyes alkalmazásával hozta meg döntését is.

Az alperes fellebbezésében tévesen sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a tényállás megállapításánál a felperes házastársa, Cs. Zs. A. tanúvallomását is alapul vette. Az nem volt vitás a peres eljárás során, hogy a közúti baleset akként következett be, hogy a felperes által vezetett gépjármű forgalmi okokból, a tervezett kanyarodás miatt állt, és ebbe figyelmetlenség, illetve a követési távolság betartásának elmulasztása miatt az alperes által biztosított gépjármű beleütközött. Rámutat az ítéltábla, hogy e tekintetben Cs. Zs. A. tanú nem is tett vallomást. A balesettel összefüggő egyéb releváns körülményekről pedig saját személyes észlelése alapján szerzett tudomást, és nem volt olyan körülmény, amely

vallomását aggályossá tette volna, ami a bizonyítékok közül történő kirekesztését indokolta volna.

Helytállóan hivatkozott ugyanakkor az alperes arra, hogy a felperes egészségkárosodása és a baleset közötti okozati összefüggés tekintetében az elsőfokú bíróság olyan orvosszakértői véleményekre alapította közbenső ítéletét, amelyek elkészítése során kérdés feltevését nem indítványozhatta, illetve a véleményekre észrevételt sem tehetett. Ezért a Fővárosi Ítéltábla a fellebbezési tárgyalásra megidézte az igazságügyi orvosszakértőket, lehetővé téve az alperes számára a kérdések feltételét. A szóban kiegészített szakértői vélemények, valamint az alperes által csatolt magánszakértői vélemény alapján aggálytalanul megállapítható, hogy a felperes károsodása a perbeli balesettel áll okozati összefüggésben. Az igazságügyi pszichiáter szakértő a felperes balesetet megelőző tünetei, a tompa fejfájás és rövid távú memória zavara tekintetében akként nyilatkozott, hogy azokra vonatkozó konkrét adatokat nem talált, csupán erre vonatkozó említést, ezért a szakvéleményében utalt erre. Fenntartották azonban a szakértők a korábbi véleményüket, mely szerint a felperes egészségkárosodásának döntő oka a perbeli baleset. A balesetet megelőző orvosi adatok híján az alperes által felkért szakértő sem tudta azt megállapítani, hogy a felperesnél a baleset után fennálló tünet-együttesből mely tünetei állhatnak összefüggésben a korábbi egészségi állapotával. Kiemeli a másodfokú bíróság, hogy amennyiben a felperes jelenlegi egészségi állapotában szerepet is játszik a korábban megvolt megbetegedése is, az - felperesi felróhatóság híján - kármegosztásra nem ad alapot. Ebből következően e körülmény nem is a jogalap kérdéskörében vizsgálándó, hanem esetleg a kártérítés mértéke körében vehető figyelembe.

Az ítéltábla mellőzte annak vizsgálatát, hogy a felperes egészségkárosodása enyhébb fokú lett volna-e abban az esetben, amennyiben első orvosi vizsgálata alkalmával helyes diagnózis alapján, megfelelő ellátásban részesült volna. Nem vitás ugyanis, hogy a felperes azzal, hogy a balesetet követően néhány órán belül nyomban orvoshoz fordult, a kárenyhítési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, ezáltal a Ptk. 340. § alkalmazásával kármegosztásra nem kerülhet sor.

Amennyiben a felperes állapotának súlyosságában a szakszerűtlen orvosi ellátás is közrehatott, úgy a felperes kárát az alperes biztosítottja és az ellátást végző egészségügyi intézmény közösen okozták. Közös károkozóként a Ptk. 344. § (1) bekezdése értelmében egyetemleges felelősséggel tartoznak a felperessel szemben, aki a Ptk. 334. § (2) bekezdése alapján választása szerint bármelyiküktől követelheti teljes kára megtérítését. Az esetleges szakszerűtlen orvosi ellátás kérdésének ezáltal az alperes és a felperes közötti kártérítési jogviszonyban nincs ügyszó jelentősége, az csupán az alperes esetleges megtérítési igényét érinti az egészségügyi intézménnyel szemben. Olyan körülmény tisztázása nem tartozik a jelen eljárásra, amely a kettejük között e tekintetben kialakuló jogvitában lehet releváns.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta és az iratokat a (4) bekezdés

alapján megküldte az elsőfokú bíróságnak annak érdekében, hogy a tárgyalást a követelés összegére nézve folytassa.

Budapest, 2007 szeptember 26.

Dr. Molnár Ambrus s. k.a tanács elnöke Dr. Németh László s. k.előadó bíró Dr. Szücs József s. k.bíró

A kiadmány hitelül:Gosztola Edit Erzsébet tisztviselő